

[מוגש: הגב' רחל הבר מה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרקיו יומן מחין ארכוי המעש]

72. הוצאה אל הסוף

ש.א. - הפרקליט - החליט לתרום כליה. לאחר שבירר את העניין מבחינה משפטית פנה אל משרד העמותה וביקש להתחלף בתהילך התמורה.

כאשר פנה אלינו ש.א. הוא לא סיפר מילוה על תפקידו והעובדת שנחנש לתפקיד. ככל תורם הגיעו אל העמותה וביקש להתחלף בירור. בלי שאלות מיותרות החלו בעלי וצוות העמותה ללוות את הדרכן. ש.א. ניגש לבדוק התאמת ונמצא מתאים במאה אחוז לאישה צעירה,اما לילדיים קטנים, אשר קליטתה קרסו באחת. מכאן יצא למסע של תהילך, בסופו זכה ל'עתודת בריאות' המאשרת כי הוא בריא ושלם בכל רמ"ח ושם"ה, שמשקל גופו תקין, יכולותיו הגוףוניות מעולות וכל איבריו נבדקו ונמצאו ברורים ושלימים. רק אז יכול להתקדם לקרהת הניתוח המיחול. אין דבר העומד בפניו הרצון. ש.א. עבר את מסלול ההכנה, בדיקות ועדות וכו', ולבסוף קיבל סופ' סופ' אישור לתרומה. החולה הצעריה שמעה על כך שיש תורם המתאים לה והחללה לספור את הימים עד שתזכה לקבל את חייה מחדש. הפרקליט תרם כליה לאישה זאת שלנו נסגר, התקיימה ההשתלה. הפרקליט בוגה ברכזון. התקבלה בוגפה ברכזון.

יום למחorbit ההשתלה הגענו - בעלי ואני - לבקר את התורם והנתרמת. פגשנו את האם הצעירה, דאיינו אותה מתואשת, גילינו איך הצבע החל לחזור ללחיה וענינו 'אמן' נרגש בשעה שבירכה ברכבת 'אשר יצרא'.

משם המשכנו אל חדרו של התורם. הפרקליט. זה שעבר על התקיים שלנו, זה, שbezות המעצר ובbezות המשפט, בזוכות החדשנות ובbezות העננה הצל עיכשו את חייה של אימה צעירה שהחזרה ב"ה לתפקוד תקין.

כאשר יצאנו מבית החולים היה בעלי נרגש מאד. "את זכרת שכשעכזרו אותו אמרתי לך שלא לחנים הקב"ה גלגל את הסיפור זהה?" אמר, זכרת שאמרתי לך שלא לחנים הקב"ה גלגל את הסיפור זהה? "אם, לא מנסה לעוזר אפילו את דמעות ההתרגשות שלו, "bezות המעצר של' החיים של ריקי ממשיכים עיכשו, בזוכות השנה שעברת הייא תזכה לשנים רבות נספות בעורת ד'.奴, נראה לך שהיית מותר על התקופה הזאת? עוזבי רגע את הבזיזונות, עליהם צריך לומר על השיב לחים עוד אדם?" וכשהוא הציג את הדברים כך הייתה חיבת להסכים. היה שהוא, בטח שהיה שווה.

אנשים גדולים בדרך
אחד מהאנשים שנחנשפו ל'מתנת חיים' במהלך שנת החקירה היה פרקליט בכיר במערכת המשפט. מדובר באחד מובחרו הפרקליטים שמתעסק בתיקים מיוחדים, התקיק שלנו, כמובן, הגיע לידי ועורר את סקרנותו, היה מדובר הרוי בתיק מיוחד מivid ומרתק מאוד. אותו פרקליט שנכנה כאן ש.א. קיבל את התקיק לדיו. הוא עבר על הקלסרים האין סופיים, קרא את החומר מכאן ומכאן, למד את דיווחי החוקרים כמעט全面, וכך השעמיק בדברים הלכה נשימתו וקצתה. יכול להיות שכן, במדינה שלנו, קיימת עמותה שעושה דברים עצומים ותורות תרומה כל כך משמעותית לערכות ההדרית? היה בכך שאנשים מעוניינים איבר מגופם ללא כל תמורה או קירבה משפחתית? הוא לא האמין לסייע. שוב ושוב קרא את העדויות, שמע על אנשים שבחרו להיכנס אל חדר הניתוח, עטפו את הכליה בצלפון של אהבה והעניקו אותה למי שנזקק לה, והתפעל. ככל שנחנש לפתרים התעוורו בלביהם גם השאלות. האם זו פרוצדורה מסווגת? האם התמורה בע"תית? מהן ההשלכות לגבי העתיד? מה יקרה אם התורם או מישחו ממשחחו יזדקקו אי פעם לתרומות כליה? ככל שעסוק יותר בנושא, צzu ועלן שאלות נוספות.

ש.א. הוא אדם שקול ומיושב, חוקר לעומק כל עניין. גם בונגגע לשאלות שעלו לו הוא לא נוגע בקהלות. אם יש שאלות צריך למצוא להן תשובה. הוא בירר ובדק, הפך בנושא מכאן ומשם ולמד את נושא התמורה על בוריו.

חודשים עברו. ש.א. המשיך לעקב אחריו התפתחות המהלךים הקשורים בתיק של 'מתנת חיים'. עקב וחיכה שתתבהר התמונה, כשהסביר שמדובר כאן בארגון הפועל ללא מטרות רוח ושמטרתו היחידה היא להציג חיים, החל מגבש בלביו החלטה...
זמן שעקב ש.א. אחרינו לא ידענו אנחנו מכם. לא ידענו דבריהם ברורים על התנהלות החקירה, לא עודכנו היכן היא אוחזה וגם לא שמענו אם העניינים שלנו מתקדים. חינו בעננה של ערפל, עובדים על מידת הביצחון ומוחזקים אותה. לא אקרים את המוחור ולא אספר כת מהי, ואיך בדיקות נסגר התקיק, כן אספר כי לאחר כמה חדשניים של עיון בתיק קרה דבר מדריים.

